

„Adăpost sub umbra aripilor lui Dumnezeu”

Samuel Gobat, cel care în prima jumătate a secolului trecut a activat atât de binecuvântat ca misionar în nordul și în estul Africii, mai ales în Abisinia, povestește din experiențele sale următoarele:

Odată mă aflu în frumoșii munți ai Libanului, unde voiam să vizitez un șeic tânăr, care mă rugase deja de mai multe ori pentru vizita mea, și care, cum părea, era dornic să audă Evanghelia. Împreună cu însoțitorul meu mai eram câțiva kilometri departe de locul de destinație, când ne-a apărut în cale o hienă. Deoarece aceste animale nu sunt rare în Liban și te întâlnești adesea cu ele - ziua nu sunt foarte de temut -, am hotărât să-mi continui drumul liniștit. Dar călăuza mea, un om superstițios, a refuzat îndărătnic să mergă mai departe cu mine. Nici rugămințile, nici insistența serioasă n-au putut să-l convingă să-și schimbe părerea și astfel am fost silit, spre supărarea mea, să mă întorc din nou pe drumul pe care venisem și să renunț la o vizită pe care pusesem un preț deosebit. Dar cât de surprins și de recunoscător am fost, când în ziua următoare mi-a fost strecurat pe furiș un bilet cu următoarea informație de la tânărul șeic:

„Cu siguranță că o mână divină a acționat asupra dumneavoastră, pentru că trebuie să vă comunic că ieri ați scăpat de moarte. Vrajbășii dumneavoastră, care fuseseră înștiințați despre vizita dumneavoastră, mi-au smuls cu sila juruința, pentru bani, să văucid. Așa că v-am așteptat în casa mea cu mâncăruri otrăvite.”

Cu o altă ocazie m-am rătăcit în Liban împreună cu călăuza mea. După umblat mult și anevoios de colo până colo, ne-a surprins deodată noaptea întunecoasă în desișul cel mai adânc. Să facem foc, era imposibil. Cu încredere în ocrotirea Celui care nu va dormita, nici nu va dormi ne-am culcat și în curând am adormit adânc cuprinși de extenuare. Poate să fi fost cam o oră după miezul nopții, când am fost trezit de un urlet neplăcut. Pe întuneric, iscodind cu privirile în jur, n-am observat la început nimic. Apoi am văzut în direcția din care venise urletul doi ochi mari, care erau îndreptați fix și scânteietori asupra mea. Era iarăși o hienă. Dar în clipa următoare am auzit un zgomot dinspre partea cealaltă. Era acel strigăt ciudat, scurt și răgușit, care îmi divulga că acolo pândeau un leopard. Ademenite de prezența noastră, aceste două animale sălbatice s-au întâlnit în acest loc, amândouă însetate de sângele nostru.

În această situație cu adevărat înspăimântătoare, eu am rămas liniștit cu desăvârșire; da, prezența animalelor de pradă primejdioase n-au putut nici măcar somnul să mi-l alunge. Epuizarea mea era atât de mare, încât am adormit din nou, și anume, așa de adânc, încât călăuza mea a trebuit să mă trezească peste o oră și jumătate. Vrajbășii noștri încă mai erau acolo. Tocmai prezența celor două animale era cea careia îi datoram salvarea noastră. Dacă leopardul ar fi fost singur, el ne-ar fi atacat fără îndoială, dar compania hienelor îi era incomodă, în timp ce aceasta, pe de altă parte, nu îndrăznește să se apropie de noi în prezența leopardului. Astfel am acumulat în acea noapte, stând culcat literalmente între leopard și hienă, puteri noi într-un somn liniștit. Dumnezeu Își ținuase mâna puternică ocrotitor asupra noastră. Noi am părăsit nestânjeniti locul primejdios.

Altă dată, la șase pași în fața mea a ieșit din pădure un leu splendid. Dar m-a urmărit numai cu privirile și după o anumită vreme s-a retras iarăși liniștit înapoi în pădure.

Astfel aș putea să mai povestesc tot felul despre minunatele păziri. Am fost aproape de gâtteleul deschis al unui crocodil și am scăpat cu greu de mușcătura șarpelui veninos. Am naufragiat de mai multe ori. Odată a izbucnit focul pe corabie, în largul mării. În timp ce tovarășii mei de călătorie, care abia în urmă cu câteva ore îmi batjocorisera credința, își frângeau disperați

măinile, Dumnezeu mi-a dăruit putere să rămân liniștit și stăpân pe mine, ceea ce l-a determinat pe unul dintre domni să întrebe:

„Cum se face că sunteți așa de liniștit? Spuneți-mi taina puterii dumneavoastră!”

„Sunt convins”, am răspuns eu, „că nimic nu mă va putea despărți de dragostea lui Dumnezeu, care este în Hristos Isus, Domnul meu.” [Romani 8.39]

Am rămas păzit atât de arma mortală a sălbaticilor, cât și de bolile periculoase. De multe ori și în multe feluri am privit moartea în ochi, dar nu i-am căzut victimă, pentru că Domnul este Păstorul meu. El păzește sufletele evlavioșilor Săi.

Titlul original: „Zuflucht unter Gottes Flügeln”
din *Samenkörner (Neue Folge 27) 1933*, pag. 185-187.